

Fattiglovens § 61 — bortset fra blinde og døvstumme — maa iøvrigt ogsaa her gentages det foran sagte, at Forsorgen er begrænset ved Paragrafens Begrænsning af de Invaliditetsgrupper, den omfatter, og derved at Anstalterne savner Midler og Myndighed til i alle Tilfælde at gennemføre den ønskelige Uddannelse. Om de Erhverv, som Anstaltsuddannelsen omfatter, henvises ligeledes til de allerede fremsatte Bemærkninger, hvoraf fremgaar, at Anstaltens Omraade efter Sagens Natur maa være begrænset.

Med Hensyn endelig til de Tilfælde, der omfattes af Invaliddeforsikringsloven og i det hele af Invaliddeforsikringsraadets Virksomhed, maa det først siges, at Invaliddeforsikringsraadets almindelige Erhvervsvejledningsvirksomhed overfor Invalidere, jfr. den Raadet tillagte Bemyndigelse i saa Henseende, endnu kun er i sin Vorden og af begrænset Omfang. Hertil kommer, at den paagældende Virksomhed efter det nugældende System som Regel alene kan gaa ud paa Vejledning med Hensyn til Valg af Erhverv og ikke kan anvise Invaliden Pengemidler til Gennemførelse af Uddannelsen eller indeholder nogen Myndighed for Raadet til at gennemtvinge Uddannelsen. Som Undtagelse herfra gælder de Tilfælde, hvor en truende Invaliditet i Lovens Forstand kan afværges ved Uddannelsen, eller hvor en allerede indtraadt Invaliditet ved denne kan hæves over Lovens Grænse, jfr. Lovens § 20. Disse Tilfældes Antal er dog meget begrænset, jfr. det foran under Lægebehandling anførte, og det maa antages, at der foreligger mange Invaliditetstilfælde, hvor Oplæring for Invalidens Skyld og for Samfundets Skyld burde ske, men hvor den ikke kan gennemføres efter Invaliddeforsikringslovens § 20, idet Invaliditeten, trods den manglende Uddannelse, blivende ligger over Lovens lave Grænse.

4. Arbejdsanvisning.

Med Hensyn dernæst til Invalidens nuværende Adgang til Arbejdsanvisning maa det anføres, at den almindelige offentlige Arbejdsanvisning efter Loven af 1. Juli 1927 ikke er tilstrækkelig for Invaliden. Arbejdet med Arbejdsanvisning til Invalidere er da ogsaa i mange Tilfælde et ganske andet end Anvisning af Arbejde til andre Arbejdere, kræver specielle Forudsætninger og et specielt opsøgende, agiterende og vejledende Arbejde, som den almindelige Arbejdsanvisning ikke er indstillet paa. Hertil kommer det rent faktiske Forhold, at den arbejdsløse Invalid nu ofte f. Eks. af økonomiske Grunde er ophørt at være Medlem af nogen Arbejdsløshedskasse og derfor efter Lovgivningens almindelige Regler ikke skal tilmeldes den offentlige Arbejdsanvisning, og endelig kan det nævnes, at den almindelige Arbejdsanvisning som Forudsætning har og maa have, at den arbejdsløse kan overtage ethvert forefaldende Arbejde indenfor et bestemt Fag eller en bestemt Branche, hvorimod den arbejdsløse Invalid netop hyppigt er saaledes stillet, at han kun kan paatage sig ganske specielt, snævert begrænset Arbejde.

Den Arbejdsanvisning for Invalidere, som udføres fra Invaliddeforsikringsraadets Side i Henhold til Ministeriets fornævnte Bemyndigelse efter Invaliddeforsikringslovens § 20, 3. Stk., er endnu kun i sin Begyndelse, og Invaliderne er normalt frit stillet i Forhold til Raadet og kan som Hovedregel uden nogen Risiko fra dettes Side unddrage sig Raadets Arbejdsanvisning, hvortil kommer, at Raadet fortrinsvis kun faar Kendskab til Invalidere, hvis Erhvervsevne ligger omkring Lovens Invaliditetsgrænse. Det maa nærmest siges hovedsagelig at bero paa Tilfældigheder, om Raadet faar Forbindelse med andre arbejdsløse Invalidere, saaledes at langt det overvejende Antal af disse efter den nuværende Organisation ikke er i Forbindelse med Anvisningen.

Den Arbejdsanvisning, som iøvrigt paa specielle Omraader foreligger for Invalidere, jfr. ovenfor, lider ligeledes af forskellige Mangler, delvis af samme Art som Manglerne ved Invaliddeforsikringsraadets Arbejdsanvisning.